

369. Tweede Zottegens dictee (auteur: Edward Vanhove)

De grote waterplas op

Staagjes aan gallisch werden wij er allen heus wel van toen wij hier vorig jaar met zijn vijftigen ten enenmale een uitstap van een plejade donkergetinte heerschappen mee beleefden; urenlang is er hier in het kasteel nog nagepraat over de wederwaardigheden en trubbels van de zeven Afrikaantjes – sjonges, tot hoe laat hebben de laatste woorden over hen rondgegonsd?

Criant vervelend was het toen de toeristen tijdens hun transfer per buxi in drukke files strandden; opluchting was er dan ook toen de conveyer en diens eega, die zich tezamen over het vervoer ontfermden, daarop veilig bij de kust halt hielden om hen alle zeven uit te zetten en toen een kapitein-ter-zee ten slotte op zijn dooie gemak op het dek bleef schouwen totdat zijn passagiers veilig langsheen de valreepscepters geëmbarkeerd waren.

Heden bieden wij u het vervolgverhaal aan van de spannende plezierreis, een verhaal waarin we ditmaal naar overzee gaan: nog niet naar het Zuiden, hoor, maar misschien naar Verweggistan of Utopia, naar een hof van Eden of – beeldt u zich eens in! – een afgelegen arcadia...

O ja, weet je nog – wij varen dus in een Vikingschip, nog eentje uit de Vikingtijd, maar het elegant gekalefate bootje kan vandaag gerust de concurrentie aan met het lijn- en ander verkeer dat het tijdens zijn tocht op zee zoal zal kruisen: loodsschuiten, dhows, een aviso, een U-boot die even bovendrijft, een kat zonder oren, een verdwaalde eiker, een palletschip, en tot slot een hulk op zee, nog wel zonder loscedel!

Te gelegener ure komt het bakszeuntje vanuit de kombuis tevoorschijn om alle reizigers met verzouten bouillie te verwennen – nounou, degene die had gedacht dat de meester-kok, chef van de jonge matroos, hier enig toezicht hield, of wie hogere kookkunst of zoiets verwachtte, die zal het vast hebben, want die gortebrij is alleen maar volkspot.

Lendenlapjes met karbonadetjes, opgedist soupertje na de pap, blijken bij de meesten niettemin in de smaak te vallen, zodat de jonge kok-in-'t-ruim toch nog mag openbloeien onder een luid bravo.

Al met al verloopt de zeetocht piekfijn: nergens is er een koutje voelbaar en bij het passeren van het noordtj, de vloedgolf die benoorden Schotland om in de Noordzee binnendringt, doorklieft de geroutineerde kapitein de baren, apetrots, met een goedronde lach.

Nog even en het vasteland komt in zicht; het wordt tijd, want het tijdsbesef van velen is uitgedoofd: van de honderden negen ingescheepten zijn er bij die – overduidelijk verreisd – goeiemorgen zeggen, of goeiendag, of zelfs trusten... Zeg, deelnemers, delen jullie middelerwijl in dit soort van vermoeienis en bloc?

De ontscheping breekt sowieso aan, hoor: ter rechterzijde, aan stuurboord dus, mag iedereen van boord gaan. De volgende etappe van minstens anderhalfduizend kilometer is voor later; eerst volgt een langverbeide overnachting in het warme passantenhuis.

De experts moesten bovendien nog de volgende woorden schrijven:

1. twee Agnus Dei's – 2. Deux-aesbijbel – 3. twee serows – 4. encierro – 5. middle of the road – 6. het SI-gewricht – 7. kezebloem – 8. bellenmeisje – 9. getijdengebied – 10. curveschaar – 11. episodefilm – 12. torsadenlas – 13. gazelle-ei – 14. log log tien biljard – 15. Schoon vat van godsvrucht